

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **VÍNO - VÍN Morava, s. r. o.**, se sídlem Kopečná 940/14, Brno, zast. JUDr. Ivo Panákem, advokátem se sídlem Kounicova 284/39, Brno, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014, č. j. SZPI/AC720-30/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2016, č. j. 29 A 109/2014 – 117,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasnou kasační stížností brojí žalobkyně, jakožto stěžovatelka, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jehož výrokem I. byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014, č. j. SZPI/AC720-30/2014 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), výrokem II. bylo vyřčeno, že stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení a výrokem III. krajský soud nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

[2] Rozhodnutím Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 5. 2014, č. j. SZPI/AC720-18/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byla stěžovatelka shledána vinnou spácháním tří správních deliktů dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství), v rozhodném znění (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“), a jednoho správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. aa) téhož zákona. Stěžovatelce proto byla prvostupňovým rozhodnutím uložena úhrnná pokuta

ve výši 1 200 000 Kč vedle povinnosti uhradit náklady laboratorního rozboru ve výši 115 190 Kč a náklady správního řízení v paušální výši 1000 Kč.

[3] Žalovaný svým rozhodnutím zamítl stěžovatelčino odvolání a napadené prvostupňové rozhodnutí tímto zároveň potvrdil. Vymezil se však vůči některým částem odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, zejména pak ohledně odůvodnění výše uložené pokuty potud a při hodnocení majetkových poměrů stěžovatelky a jejich vlivu na výši pokuty. Ve výsledku se však se správním orgánem prvního stupně uloženou pokutou co do její výše ztotožnil.

[4] Krajský soud neshledal stěžovatelčinu žalobu důvodnou. K jednotlivým žalobním námitkám přitom zejména uvedl, že stěžovatelčino splnění správním orgánem prvního stupně uložených opatření ke stažení předmětných vín z oběhu neznamena bez dalšího povinnost správních orgánů zohlednit tuto skutečnost při určování výše pokuty, neboť tato skutečnost představuje toliko jednu ze zákonných podmínek hodnocených v rámci úvah o upuštění od potrestání (§ 40 odst. 2 věta druhá zákona o vinohradnictví a vinařství). Správní orgány ani nemusely brát v úvahu při stanovení výše pokuty újmu, která stěžovatelce měla vzniknout v souvislosti s plněním opatření ke stažení vín z oběhu. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že se stěžovatelka nedopustila zakázaných enologických postupů. Stěžovatelka sice tyto postupy sama nerealizovala, nicméně uvedla do oběhu víno, které jim bylo podrobena. Ustanovení čl. 120c odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. října 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty, přitom zakazuje právě uvedení výrobků podrobených zakázaným enologickým postupům na trh, čímž potažmo došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství. Odpovědnost právnických osob za správní delikty dle zákona o vinohradnictví je odpovědností objektivní; stěžovatelka však ve správním řízení ani netvrdila, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.

[5] Ohledně stěžovatelčiných námitek nepřiměřenosti uložené pokuty krajský soud předně poukázal na jejich částečnou obecnost. Dále uvedl, že správní orgány oprávněně přihlédly k recidivě stěžovatelky, přičemž stěžovatelčina vágní argumentace, že její dřívější správní delikty, o nichž bylo správním orgánem prvního stupně rozhodováno v letech 2010 a 2012, by měly již být zahlazeny, postrádá náležitou konkretizaci, zejména pokud jde o analogické uplatnění trestněprávního institutu zahlazení odsouzení i v řízení o správním deliktu. Krajský soud dále připomenul, že ukládání pokuty za správní delikt se realizuje v diskreční sféře správního orgánu. Přezkum výše pokuty ve správním soudnictví se pak omezuje na posouzení, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze takového uvážení (zejména zákaz libovůle, princip rovnosti, zákaz diskriminace, příkaz zachování lidské důstojnosti, princip proporcionality, zákaz zneužití správního uvážení). Z předmětných správních rozhodnutí je patrná poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění, správní orgány se zabývaly závažností správních deliktů s ohledem na kritéria uvedená v § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství, přičemž i vyložily jejich vliv na význam deliktů. Krajský soud tak neshledal, že by správní orgány vybočily ze zákonných mezí uvážení při stanovení výše pokuty.

[6] V neposlední řadě krajský soud přisvědčil stěžovatelce v tom, že správní orgán prvního stupně pochybil, když zaměnil výkaz zisku a ztráty ke dni 31. 3. 2014 za výkaz zisku a ztráty ke dni 31. 4. 2013 a zároveň vycházel z toho, že se jedná o výkaz roční, ačkoli se ve skutečnosti jednalo o výkaz za první čtvrtletí roku 2014. Žalovaný však toto pochybení zjistil v rámci odvolacího přezkumu z vlastní iniciativy a ve svém rozhodnutí jej napravil, k čemuž připojil i podrobné odůvodnění, kterým argumentuje pro zachování stanovené výše pokuty. Krajský soud se neztotožnil se stěžovatelčinou námitkou porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení.

pokračování

K tomu uvedl, že správní řízení v prvním stupni společně s řízením o odvolání tvoří jeden celek a není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení prvostupňového (v čemž krajský soud odkázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2010, č. j. 29 Ca 216/2009 – 64 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009 – 99).

[7] K žalobní námitce nelogičnosti úvah žalovaného ohledně likvidačních účinků uložené pokuty krajský soud v první řadě uvedl, že s touto se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal způsobem logicky bezvadným, rovněž souladným se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS. Žalovaný si byl vědom poklesu finančních toků a poklesu tržeb stěžovatelky v posuzovaném období, nicméně shledal, že důvodem snížení objemu peněžních prostředků v roce 2013 byly výdaje spojené s nabytím stálých aktiv, v prvním čtvrtletí roku 2014 pak investice do nákupu zásob a úpravy o nepeněžité operace, což stěžovatelka posléze ani nerozporovala. Vzhledem k závažnosti stěžovatelkou spáchaných správních deliktů podpořil krajský soud i úvahu žalovaného o možnosti zpeněžení části dlouhodobého majetku stěžovatelkou pro účely uhrazení pokuty. Krajský soud proto uzavřel, že úvahy žalovaného stran výše pokuty nevybočily ze zákonných mezí a netrpí vnitřními logickými nedostatky. Správní orgány nepochybily ani při užití absorpční zásady a správně se vypořádaly s přitěžujícími i polehčujícími okolnostmi.

[8] Stěžovatelkou poprvé až v řízení před krajským soudem předložený znalecký posudek zaměřený na posouzení finančních dopadů úhrady uložené pokuty na další fungování stěžovatelky vycházel dle zjištění krajského soudu z ocenění stěžovatelčina majetku ke dni 31. 12. 2014, zatímco správní orgány při stanovení výše pokuty vycházely z podkladů předložených v rámci správního řízení. V řízení o žalobě proti rozhodnutí však správní soud přezkoumává napadené rozhodnutí s ohledem na skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Závěr znalce je nadto neurčitý, neboť jistě není nezbytné, aby stěžovatelka pokutu uhradila jedinou platbou, když s přihlédnutím k její aktuální situaci může požádat o splátky, popřípadě si na zaplacení může vzít úvěr (což je i postup, kterého užila již v minulosti).

[9] Podle krajského soudu obsah správního spisu ani podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení uložené pokuty. Soud přitom vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 – 36. Smyslem a účelem moderace uložené pokuty není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale rovněž odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (zde krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 – 62). Krajský soud podotkl, že za předmětný nejprísněji trestný správní delikt bylo lze uložit pokutu podle § 39 odst. 6 písm. c) zákona o vinohradnictví a vinařství do výše 5 000 000 Kč, protože je stěžovatelce uložená pokuta v první (nejnižší) čtvrtině této sazby přiměřená a nevybočuje ze zavedené správní praxe. S přihlédnutím k souběhu správních deliktů stěžovatelkou spáchaných, množství nepovolených enologických postupů aplikovaných na do oběhu uvedená vína, relativně vysokému množství nevyhovujících vín a v poslední řadě i stěžovatelčině recidivě shledal krajský soud výši uložené pokuty adekvátní.

[10] Stěžovatelka označuje jako důvod své kasační stížnosti nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatelka namítá, že správní orgány nevzaly v potaz jako polehčující okolnost to, že se jedná o relativně méně závažné porušení právních předpisů bez možného dopadu na zdraví spotřebitele. Pokuta ve stanovené výši je pro stěžovatelku likvidační, což stěžovatelka ve správním řízení doložila a posléze osvědčila i závěry znaleckého posudku. V porovnání s výší pokut udělených jiným, i podstatně větším, výrobcům vína, je pokuta ve výši 1 200 000 Kč zjevně nepřiměřená. Stěžovatelka navrhuje snížení pokuty přibližně na 100 000 Kč s tím, že pokuta v takové výši by měla dostatečně represivní a preventivní účinky, aniž by byla pro stěžovatelku již likvidační.

[12] Ohledně úvah, které by měl správní orgán při stanovení výše pokuty provést, odkazuje stěžovatelka na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. 4 As 33/2010 (správně zřejmě rozsudku ze dne 31. 1. 2011, č. j. 4 As 33/2010 – 103) a rozsudku téhož soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133.

[13] Dle stěžovatelky se správní orgány pouze povrchně pokusily vypořádat s možným likvidačním efektem uložené pokuty. Jak uvádí sám žalovaný ve svém rozhodnutí, správní orgán prvního stupně se při stanovení výše pokuty zmýlil v tom, že výkaz zisku a ztráty ke dni 31. 4. 2013 zaměnil za výkaz zisku a ztráty ke dni 31. 3. 2014, a dále pochybil, když se domníval, že takový výkaz je výkazem ročním, přičemž ve skutečnosti se jednalo o výkaz za první čtvrtletí roku 2014. Z toho je dle stěžovatelky zřejmé, že pokuta nemohla být v důsledku uvedeného omylu stanovena správním orgánem prvního stupně ve správné výši. Žalovaný vycházel ve svém rozhodnutí oproti tomu z jiných (výše popsaného omylu prostých) skutkových zjištění, přesto však dospěl k závěru, že prvostupňovým rozhodnutím uložená pokuta byla stanovena ve správné výši. Žalovaný odmítl vzít v potaz přehled o změnách vlastního kapitálu stěžovatelky ke dni 31. 3. 2014 a dále některé stěžovatelkou tvrzené skutečnosti. Své úvahy žalovaný vedl zcela nelogickým způsobem, když dle doložených důkazů byl výsledek hospodaření stěžovatelky v minulých letech ztlačně sestupný. Žalovaný tuto skutečnost ignoroval.

[14] Žalovaný bez jakýchkoli podkladů nebo zásad logického uvažování dospěl k závěru, že pokud klesají stěžovatelčiny tržby, klesá zároveň i její potřeba využití dlouhodobého majetku. Stěžovatelka je přesvědčena, že pokud by naopak měla mít naději na generování zisku, nemůže prodat či pronajmout své výrobní prostředky, tj. zmiňovaný dlouhodobý majetek.

[15] Další z polehčujících okolností, jež správní orgány při stanovení výše pokuty ignorovaly, je skutečnost, že většina závadného vína již byla stažena z oběhu a zlikvidována, čímž stěžovatelce vznikla škoda, jež podstatně zasáhla do jejích majetkových poměrů, ačkoli ona sama zakázané enologické postupy neaplikovala. Stěžovatelka tedy utrpěla majetkovou újmu hned dvakrát, vezme-li se v úvahu i uložená pokuta.

[16] Stěžovatelka tvrdí, že napadený rozsudek trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Krajský soud se toliko ztotožnil s úvahami žalovaného, aniž by k těmto připojil jakékoli úvahy vlastní. Krom toho se krajský soud nevypořádal se všemi vznesenými žalobními námitkami, zejména pak opomenul námitku přiměřenosti pokuty vzhledem k okolnostem případu.

[17] Krajský soud se nevypořádal s žalobní námitkou, dle níž by uložená pokuta měla nezvratný likvidační dopad na stěžovatelčino podnikání, kterýžto jako následek uložení pokuty zapovídá judikatura Nejvyššího správního soudu.

pokračování

[18] Žalovaný se v rámci vyjádření ke kasační stížnosti omezil na konstatování svého ztotožnění se závěry napadeného rozsudku a dodal, že stížní argumentace zrcadlí argumentaci žalobní. Dále odkázal na své vyjádření k žalobě. Rozsudek krajského soudu označil za přezkoumatelný a věcně správný. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[19] Kasační stížnost je přípustná

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Pokud jde o stěžovatelčiny „kasační námitky“ popsané výše v bodech [13] až [15] tohoto rozsudku, byly tyto v kasační stížnosti uplatněny ve znění zcela shodném s některými žalobními námitkami, aniž by stěžovatelka nyní jakkoli zohlednila jejich vypořádání krajským soudem v napadeném rozsudku. Nejvyšší správní soud podotýká, že kasační stížnost jakožto mimořádný opravný prostředek má směřovat proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (srov. ustanovení § 102 s. ř. s.). Předmětem řízení o kasační stížnosti je tudíž primárně přezkum napadeného rozhodnutí krajského soudu, nikoli žalobou napadeného správního rozhodnutí (nejednalo-li se v řízení před krajským soudem o žaloby dle § 79 nebo 82 s. ř. s.). Tomu pak odpovídá i zákonné vymezení přípustných důvodů kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 s. ř. s.

[22] Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 21. 11. 2007, č. j. 8 As 52/2006 – 74, publikovaném pod č. 1655/2008 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dospěl mj. k závěru, že „pokud ze znění kasační stížnosti jsou důvody seznamitelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody formálně nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně.“ Rovněž v usnesení ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47, vyslovil Nejvyšší správní soud závěr, že „kasační stížnost, tedy i uváděné důvody, o jejichž existenci kasační stížnost opírá, musí soud posuzovat podle jejich obsahu (§ 41 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.), nikoliv podle formálního označení. Jinak řečeno, konkrétně uváděné důvody, o něž stěžovatel kasační stížnost opírá, musí být svým obsahem podřaditelné pod některý z důvodů, které soudní řád správní v ustanovení § 103 odst. 1 jako důvody kasační stížnosti vymezuje.“

[23] Kasační námitky, parafrázované v bodech [13] až [15] tohoto rozsudku, by bylo lze podřadit pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nicméně nelze odhlédnout od skutečnosti, že důvodností těchto námitek se krajský soud meritorně zabýval již v napadeném rozsudku. Zaujal k nim tudíž určitý postoj, protože, namítá-li nyní stěžovatelka totéž co v žalobě, aniž by jakkoli reagovala na vypořádání předmětných námitek v napadeném rozsudku, resp. aniž by oproti stadiu žalobního řízení opatřila svou kasační argumentaci jakoukoli přidanou hodnotou, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu, než přezkoumat vypořádání uvedených námitek v napadeném rozsudku toliko v rozsahu, v jakém je k tomu povinen z úřední povinnosti (srov. ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.). V opačném případě by totiž Nejvyšší správní soud musel v rozporu se zásadou rovnosti účastníků sám domýšlet za stěžovatelku argumenty, které by činily vypořádání předmětných žalobních (a posléze i kasačních) námitek krajským soudem nesprávným. Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by se krajský soud opomněl v napadeném rozsudku s některou z daných námitek vypořádat. Svůj názor ohledně jejich důvodnosti ozřejmil krajský soud zejména v odst. [29] až [30] a [35] až [40].

[24] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku odůvodňuje stěžovatelka tvrzením, že se krajský soud toliko ztotožnil s úvahami žalovaného, aniž by předestřel k žalobním námitkám úvahy vlastní. Nejvyšší správní soud tomuto nemůže přisvědčit. Krajský soud v příslušné části odůvodnění napadeného rozsudku adekvátně reaguje na uplatněné žalobní body,

přičemž nelze hovořit o tom, že by jakkoli „přejímal“ části odůvodnění rozhodnutí žalovaného, aniž by je konfrontoval s tvrzeními stěžovatelky.

[25] Stěžovatelka rovněž namítala, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami, zejména pak opomenul námitku (ne)přiměřenosti výše pokuty vzhledem k individuálním okolnostem případu. Nejvyšší správní soud k tomuto předně uvádí, že kasační námitka je ve své první části formulována nanejvýš obecně. Jelikož s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti k případné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí i bez výslovného uplatnění kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatelem, nepředstavuje výše zmíněná obecnost námitky důvod pro její nepřipustnost, nicméně opodstatňuje její posouzení Nejvyšším správním soudem ve srovnatelné míře obecnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90, dostupný na www.nssoud.cz).

[26] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu rozeznává dvě typové příčiny nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí, kterými jsou nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí. Kategorii nesrozumitelnosti soudního rozhodnutí přiblížil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25, kde uvedl, že „[r]ozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech.“ Pokud jde o nedostatek důvodů soudního rozhodnutí, je tento dán buď nevypořádáním všech žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 – 111, či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73), tj. nedostatkem důvodů právních, nebo na druhé straně nedostatkem důvodů skutkových (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 1 Afs 149/2004 – 44, či rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75).

[27] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že napadený rozsudek nelze označit za nepřezkoumatelný ani pro nedostatek důvodů, ani pro nesrozumitelnost. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že se krajský soud zabýval všemi uplatněnými žalobními námitkami; pokud jde konkrétně o stěžovatelkou specifikovanou námitku nepřiměřenosti uložené pokuty, pojednal o této krajský soud zejména v odst. [43] napadeného rozsudku, kde vysvětlil povahu moderačního práva správních soudů a vyzdvihl skutečnost, že uložená pokuta ani nepřesáhla čtvrtinu zákonem vymezeného rozpětí. Tuto skutečnost následně konfrontoval se souběhem správních deliktů spáchaných stěžovatelkou a jejich závažností. Nelze tudíž důvodně tvrdit, že se krajský soud předmětnou námitkou nezabýval.

[28] Stěžovatelka dále tvrdí, že se krajský soud nevypořádal s námitkou potenciálního likvidačního efektu uložené sankce s ohledem na podnikání stěžovatelky (jež je předmětem její činnosti). Nejvyšší správní soud však shledal, že se krajský soud uvedenou námitkou zabýval. V úvodu odst. [39] napadeného rozsudku krajský soud konstatoval, že „[v] žalobě i v odvolání žalobce namítal likvidační charakter pokuty“, a dále parafrázoval konkretizaci příslušného žalobního bodu, jak jej v žalobě stěžovatelka vylíčila. K tomu posléze krajský soud uvedl, že žalovaný postupoval v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, ohledně uložení likvidační pokuty. Dále krajský soud shrnul úvahy žalovaného stran potenciality likvidačního efektu uložené pokuty a uvedl, že tyto úvahy stěžovatelka v žalobě nikterak nerozpороvala. Z uvedeného Nejvyšší

pokračování

správní soud vyvozuje, že stěžovatelčino tvrzení opomenutí uvedené námitky krajským soudem zjevně nemůže být důvodné.

[29] Žalobní námitku, dle níž správní orgány nevzaly v potaz to, že stěžovatelkou spáchané správní delikty představovaly méně závažné porušení právních předpisů bez možného dopadu na zdraví spotřebitele, vypořádal krajský soud odst. [29] napadeného rozsudku. Stěžovatelka tudíž namítá její opomenutí nedůvodně.

[30] Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že výše uložené pokuty je nepřiměřená i s přihlédnutím k tomu, jak vysoké pokuty ukládal správní orgán prvního stupně, resp. žalovaná, jiným (blíže nespecifikovaným) výrobcům vína, činí tak nepřipustně. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. „[k]asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jebož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.“ Tato restrikce přípustnosti se nevztahuje toliko na kasační stížnost jakožto celek, nýbrž z povahy věci i na jednotlivé kasační námitky (nepřipustnost novot právních). Stěžovatelka v žalobě ničeho nenamítala ohledně srovnání výše uložené pokuty s výšemi pokut uložených správními orgány jiným výrobcům vína. Není přitom zřejmé, že by jí v uplatnění patřičného žalobního bodu cokoli bránilo. Daná námitka se nadto kromě své novosti samotné opírá i o novoty skutkové, tedy o skutková tvrzení (uložení blíže nespecifikovaných pokut blíže neurčeným subjektům), která stěžovatelka neuplatnila ani ve správním řízení, ani v řízení před krajským soudem. Přihlédnutí soudu ke skutkovým novotám v řízení o kasační stížnosti zapovídá ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. Uvedená námitka je tudíž z obou vyličených důvodů nepřipustná.

[31] Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti navrhla moderaci uložené pokuty na novou výši 100 000 Kč, je takový návrh nepřipustný. Ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. sice počítá pro účely rozhodování Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti s přiměřeným užitím ustanovení § 78 téhož zákona, které zahrnuje mj. moderační právo soudu, nicméně toto přiměřené užití je podmíněno zrušením napadeného rozhodnutí krajského soudu. Za takové situace se však věc vrací (zásadně) do procesního stadia nového projednání žaloby a jejího opětovného věcného rozhodnutí. Pro tyto účely je spíš namístě zavázat v případě shledání potřeby moderace uložené pokuty krajský soud právním názorem Nejvyššího správního soudu ohledně toho, jakým způsobem pokutu moderovat. Modality meritorního výroku rozhodnutí o kasační stížnosti jsou nadto taxativně vymezeny v § 110 odst. 1 s. ř. s. tak, že Nejvyšší správní soud stížnost buď zamítne, anebo napadené rozhodnutí zruší. Návrh na moderaci uložené pokuty Nejvyšším správním soudem proto není v řízení o kasační stížnosti přípustný. Je třeba též uvést, že konkrétní stížní námitku, směřující proti správnosti úvah krajského soudu stran naplnění předpokladů pro moderaci uložené pokuty, stěžovatelka nevznesla.

[32] Ani nad rámec stěžovatelkou uplatněných kasačních námitek Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Krajský soud neopomněl vypořádat byť jedinou žalobní námitku, přičemž své úvahy stran důvodnosti žalobní argumentace srozumitelně a přehledně vyjádřil v odůvodnění napadeného rozsudku. K tomu je třeba podotknout, že Nejvyšší správní soud neshledal, že by řízení před krajským soudem bylo zmatečné, ani že by bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Rozhodnutí žalovaného nadto není ani nicotné.

[33] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. V souladu s § 110 odst. 1 *in fine* proto kasační stížnost zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud přiměřeně podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná,

pročež nemá právo na náhradu případných nákladů tohoto řízení. Naproti tomu žalovanému, který byl v řízení úspěšný a svědčí mu proto právo na náhradu nákladů, tuto Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť z okolností nevyplývá (a žalovaný ani netvrdí), že by mu vznikly v řízení takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu